

de 2002-03, forhandlingerne side 1046, lød således:

Til integrationsministeren (11/10 02) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Vil ministeren i forlængelse af besvarelsen af S 3200 oplyse, hvor det helt præcist fremgår af offentlighedsloven, at Folketinget ikke må modtage oplysninger om henholdsvis antallet og udfaldet af sager, som PET/justitsministeren indstiller til integrationsministeren om at give afslag på asyl?«

Supplerende svar (25/11 02)

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen oplyst følgende:

»1. Det følger af offentlighedslovens § 4, stk. 1, 1. pkt., at enhver med de undtagelser, der er nævnt i §§ 7-14, kan forlange at blive gjort bekendt med dokumenter, der er indgået til eller oprettet af en forvaltningsmyndighed som led i administrativ sagsbehandling i forbindelse med dens virksomhed. Offentlighedsloven giver kun ret til aktindsigt i de dokumenter, der eksisterer i forbindelse med sagen på tidspunktet for begæringens fremsættelse. En myndighed er derfor ikke efter reglerne om aktindsigt forpligtet til at tilvejebringe oplysninger, som ikke allerede foreligger i sagen, og der er ikke adgang til »løbende aktindsigt«.

Efter offentlighedslovens § 5, stk. 1, omfatter retten til aktindsigt alle dokumenter, der vedrører sagen samt indførelser i journaler, registre og andre fortegnelser vedrørende den pågældende sags dokumenter.

I det omfang der måtte blive fremsat begæringer om aktindsigt i eksisterende sager, hvor integrationsministeren efter reglerne i udlændingelovens § 45 b, stk. 1, på baggrund af en indstilling fra justitsministeren skal vurdere, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, skal det afgøres efter reglerne i offentlighedslovens § 7-14, om adgangen til aktindsigt kan begrænses. I sager af den omhandlede karakter må navnlig bestemmelsen i offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 1, antages at være af betydning. Efter denne bestemmelse kan retten til aktindsigt begrænses i det omfang, det er nødvendigt til beskyttelse af væsentlige hensyn til statens sikkerhed eller rigets forsvar. Endvidere kan nævnes offentlighedslovens § 13, stk. 1,

nr. 3, hvorefter retten til aktindsigt kan begrænses i det omfang, det er nødvendigt til beskyttelse af væsentlige hensyn til forebyggelse, opklaring og forfølgning af lovovertrædelser, straf fuldbyrdelse og lignende samt beskyttelse af sigtede, vidner eller andre i sager om strafferetlig eller disciplinær forfølgning.

2. Som nævnt ovenfor regulerer offentlighedsloven som udgangspunkt alene spørgsmålet om, i hvilket omfang en offentlig myndighed er *forpligtet* til efter anmodning at udlevere oplysninger, der indgår i en eksisterende sag. Et andet spørgsmål er, i hvilket omfang en minister inden for rammerne af sin tavshedspligt vil *være berettiget* til at videregive fortrolige oplysninger til Folketinget.

Om ministres adgang til videregivelse af fortrolige oplysninger til Folketinget kan henvises til John Vogter, Juristen, 1990, side 364 f, hvor følgende er anført:

»Lovgivningens almindelige regler om tavshedspligt er ikke til hinder for, at en minister uden for de tilfælde, hvor der er en forpligtigelse til det, af egen drift eller fordi Folketinget eller typisk et af Folketingets udvalg anmoder herom, videregiver fortrolige oplysninger, når oplysningerne efter ministerens skøn må antages at være af betydning for udvalgets behandling af en sag. Der kan imidlertid i sådanne tilfælde være anledning til at fremhæve tavshedspligten over for udvalget.

.....

Uden for de tilfælde, hvor der i lovgivningen er gennemført en særlig regulering af spørgsmålet, er retsstillingen mellem forvaltningen og Folketinget således den, at der består en ret, men ingen pligt til at videregive oplysninger af fortrolig karakter. I hvilket omfang sådanne oplysninger bør videregives, må afgøres på grundlag af en konkret afvejning fra område til område.

.....

Oplysninger, som er af særlig fortrolig karakter, f.eks. oplysninger af betydning for statens sikkerhed, og som efter deres indhold kun bør være tilgængelige for en stærkt begrænset personkreds, kan der også være grund til ikke i almindelighed at videregive til folketingets stående udvalg. I stedet kan der fra område til område etableres en ordning, hvor oplysningerne videregives til f.eks. parlamentariske udvalg med ganske få medlemmer, som i øvrigt har en særlig indsigt i området.«

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål nr. S 3200, er regeringen enig i, at det kan være